

vondsten van exemplaren die nu net wat anders zijn dan anderen en daardoor juist de belangstelling gaande houden! Zelfs een algemeen bekende dreumes die iedereen tientallen malen per jaar te zien kan krijgen kan ons lelijk om de tuin leiden! En dat is nu juist het leuke van de vogelsport, waardoor het ook inderdaad een echte (en ook gezonde) sport blijft! Bovendien bleek mij hoe nuttig het is waarnemingen terstond te noteren. Ik kon ze nu vergelijken met elkaar, de „onbekende” was een Tjiftjaf geweest!

Het Tjiftjafje bleef verder deze zalige zaterdag waarop de temperatuur tot lentewaarde omhoog sprong, in onze tuin. En ook nog de daarop volgende dag. Tamelijk vroeg, (volgens een radiouitzending op zaterdagochtend 20 maart was de eerste melding van een Tjiftjaf dit jaar op 17 maart), maar verder niets abnormaals. Een melding op 5 februari is echter volgens de literatuur wel behoorlijk vroeg. Overigens merkwaardig want ondanks de koude en natte dagen die na de 17e maart volgden waren ook de andere zangvogels behoorlijk vroeg. In ieder geval meer op tijd dan b.v. in 1964. Zo zag ik voor 't eerst weer een Zanglijster en ook een Winterkoning nestelen op 14 maart (in '64: 5 april), een Merel op 15 maart (6 april) Koolmees op 21 maart (5 april) en bovendien werd het eerste Kievitse in Zeeland dit jaar op de 21e maart gevonden en dat was ook vroeger dan verleden jaar het geval was. Mogelijk heeft de plotseling optredende warmtegolf tussen 12 maart en 17 maart j.l. een sterke stimulerende werking op de vogelwereld gehad.

J. Chr. Wedts de Swart

Noordbolwerk 3, Middelburg.

Parkieten, de huisdieren van de toekomst

Hebt u al parkieten? Zo niet, dan moet u er toch aan beginnen, want binnenkort bezit Holland, mede door de talloze kanaries en tropische vogels, evenveel gevleugelde huisbewoners als er Hollanders zijn. In de moderne kleine behuizing nemen ze de plaats van honden en katten in. Levendig en gezellig, decoratief en productief als ze zijn, valt er altijd wat mee te beleven en vormen ze een interessant onderwerp voor natuurstudie in huis, dat binnen ieders bereik ligt. In een ruime kooi of volière voelen ze zich thuis en gaan ze ook gemakkelijk tot broeden over.

De vogel, die de Latijnse naam *Melopsittacus undulans* draagt, is afkomstig uit Australië, waar hij zich in massa's verplaatst naar streken die na hevige regenval in een grastapijt veranderen, vandaar de naam grasparkieten. De Engelse ontdekkingsreiziger John Gould bracht ± 1840 enige exemplaren naar zijn geboorteland, waar ze al spoedig acclimatiseerden. Hierna werden duizenden parkieten in West-Europa ingevoerd en al spoedig voortgekweekt. Door de veranderde levensomstandigheden en de neiging tot variatie in de natuur die door de mens werden uitgebuit, kregen de oorspronkelijk slechts groene vogels nu ook andere kleuren. Er zijn heel wat amateurs die zich toelagen op het kweken van andere kleuren, maar ook zonder dat men daar moeite voor doet, is het boeiend te zien welke kleuren uit een gemengd gekleurd paar ontstaan. Het merendeel is groen of blauw

in allerlei tinten, maar er zijn ook de meer zeldzame gele en witte met rode ogen, de zg. lutino's en albino's die alle vrouwtjes zijn, en waarmee het spannend voortkweken is.

Parkieten zijn beweeglijke, luidruchtige vogels. Hun gymnastische toeren zijn hoogst vermakelijk; met een paar touwen in de kooi hebben ze de grootste pret. Een parkiet-alleen, mits een zeer jong uit het nest genomen mannetje, kan men leren praten; ook kan men hem laten rondvliegen en leren de kooi weer op te zoeken. Maar aardiger is het er enige bij elkaar te hebben, waarbij men, om de goede vrede te bewaren, geducht rekening moet houden met een gelijk aantal mannetjes en vrouwtjes. Een paar dat op elkaar gesteld is, is rustig en krauwt gezellig. Maar als ze elkaar niet lusten, kunnen ze lelijk vechten!

Het leukst van alles is wel het broeden, liefst met twee of meer paren tegelijk. Als broedhok gebruiken we een uitgehold stuk boomstam, nest-materiaal is er niet bij nodig. Het mannetje heeft een uitgesproken voorkeur voor een bepaald vrouwtje, hetgeen vaak aanleiding geeft tot onenigheid. Als dit uitgevochten is, kan de idylle beginnen. Het vrouwtje verblijft eerst enige tijd alleen op het nest; kort daarop verschijnt het eerste ei. Met twee dagen tussenruimte worden 4 tot 6 witte eieren gelegd, waarna ze serieus begint te broeden. Haar ijver daarbij kent geen grenzen; een vrouwtje dat eens tevergeefs op vier onbevuchte eieren had gebroed en ten slotte haar vergissing inzag, gooide twee eieren uit het nest, legde er een paar bij en begon getroost van voren af aan, en bracht nog drie jongen groot! Na 20 dagen komt het eerste kale jong met dichte oogjes ter wereld, dat door beide ouders wordt gevoerd. De snelle groei, het zich zetten van de veren waarbij de overheersende kleur pas het laatst komt, het klapperen met de vleugels op het nest, is alles een genot om te zien. Na vijf weken zijn de jongen in de veren en een week later verlaten ze het nest, waarna snel een tweede, soms een derde broed volgt. Een eenvoudig rekensommetje leert u, hoeveel jongen een gezond paar per jaar kan voortbrengen! Maar wanneer men geen nieuw nest verkiest, neemt men eenvoudig het broedhok weg, dan worden er geen eieren meer gelegd.

Alle moeilijkheden weten ze op te lossen; toen nog tijdens het voeren een vrouwtje ontsnapte, bracht het mannetje alle jongen alleen groot; de aangeboden hulp van het andere vrouwtje in de volière wees hij daarbij beslist af! Een ongeluk gebeurt ook wel eens. Een versmaad vrouwtje, dat het mannetje van haar keuze met een ander zag paren, pikte uit jaloezie alle eieren kapot. Na zo iets moet men natuurlijk ingrijpen en de boosdoenster verwijderen. Ook vliegt er wel eens een weg, daar moet u tegen kunnen. In de vrije natuur houden ze het echter niet lang uit; ze kennen geen gevaren en vallen gauw ten prooi aan katten. Vaak vliegen ze een huis binnen en laten zich dan gemakkelijk vangen. Men kan ze dan bij een vereniging melden, waarna de eigenaar kan worden opgespoord.

Moge deze getuigenis van eigen belevenissen er toe bijdragen dat u een paar van deze mooie levendige dieren aanschafft. En dan hoop ik dat u aan het eind van een broedseizoen voor uw nu te klein geworden volière zult staan en, met mij — ondanks de angstvallig teruggedrongen vraag: wat moet ik met al die beesten? — toch met trots zult kunnen zeggen: dat heb ik zèlf gedaan!

T. M. B. van Marle

